

ฉีกทุกตำนาน! ทำลายทุกความเชื่อ! ระเบิดทุกกฎของนิยายแฟนตาซียุคเก่า!
TOP 5 หมวดนิยายแฟนตาซี ประจำปี 2010 จากเว็บเด็กดีดอทคอม!

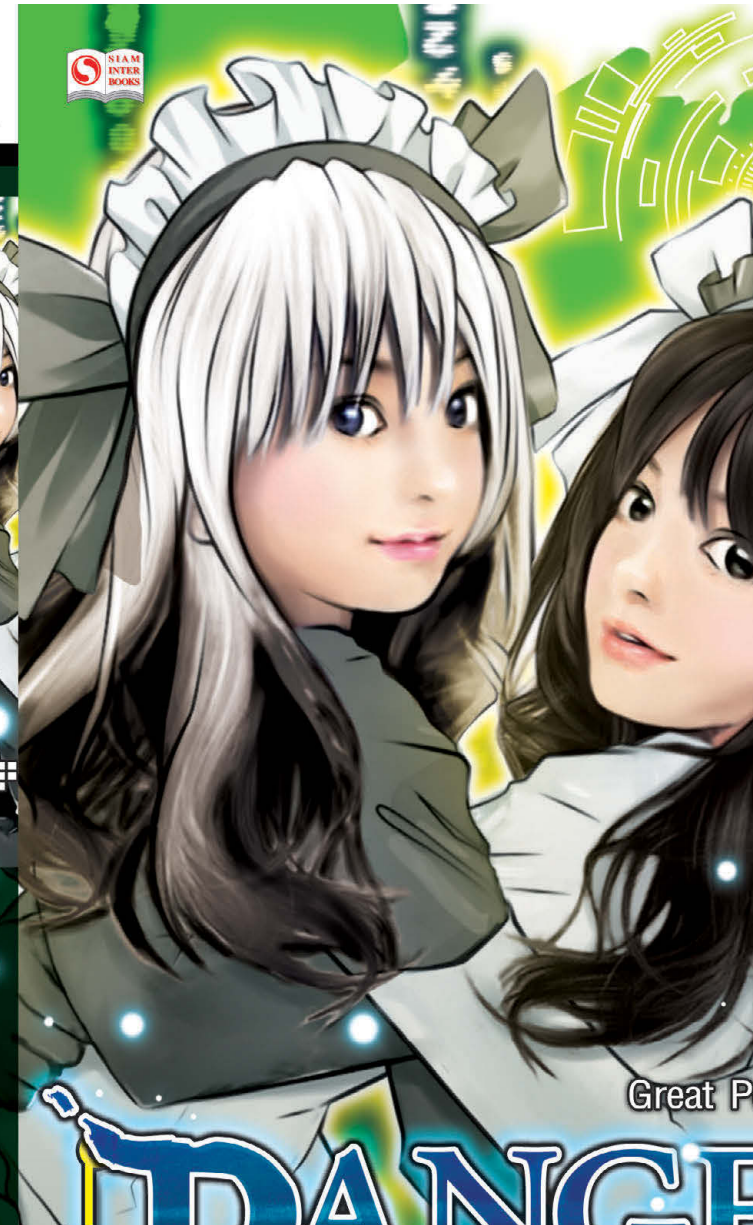
ในเล่มนี้ก็จะมาถึงบทสรุปของสงครามแห่งปราสาทเล็กซานเดรีย
ผลการต่อสู้ระหว่างสองยอดนักรบต่างยุคสมัยต่างแผ่นดิน
ที่สำคัญในเล่มนี้บัลก็จะได้พบกับเคียวที่สามของเทพอสูไรนาม
และต้องพบกับปัญหาปวดหัวใหม่ๆ ทั้งยังได้พบว่าตนเองกำลังจะหมดตัว
มีหน้าซ้ายยังเป็นหนี้ลามไปถึงโลกภายนอก

นิยายแฟนตาซีแนวใหม่ที่รับประกันความมันส์ ด้วยยอดผู้ชมกว่า 2,435,346 ครั้ง
ความคิดเห็น 25,375 คอมเมนต์ และมีแฟนพันธุ์แท้กว่า 1,889 คน!

PANGAEA ONLINE • 1
แล้วดาวงါละความบัง

SIAM INTER
Multimedia
B1937

PANGEA ONLINE

โลกใหม่

Vol. 7

‘แสงสว่างและความมืด’

Great Polar Bear

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ก่อนจะไปโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเราชาว

SIAM INTER
Multimedia

ได้ที่...

website www.smm.co.th, www.boolimthai.com facebook www.facebook.com/siaminterbooks

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Great Polar Bear.

Pangea Online โลกใหม่ Vol.7. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2555.

264 หน้า.

1.นวนิยายแฟนตาซี. I.ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-616-254-043-1

ชื่อหนังสือ : Pangea Online โลกใหม่ Vol.7

ผู้เขียน : Great Polar Bear

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : กรกฎาคม 2555

จำนวน : 264 หน้า

ราคา : 165 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)

อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจับเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์

คณะปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการฟ็อกเก็ตบุ๊ก

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

เลขานุการกองบรรณาธิการ

ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต

หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสื่อสิ่งพิมพ์

หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม
กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก

ภาพปก

จัดรูปเล่ม

หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์

ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์

ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ

ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาลินค้า

ฝ่ายการผลิต

แยกสี

พิมพ์ดีด

จัดทำนิตยภัตทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ระวี ไหลทอง, สมชาย กรสวนสมบัติ, ศฤงกุล แจ่มสมบุรณ์, วิฑูร นิรันดร์ฉาย,
อัญชลี ชีระสินธุ์, วิรัตน์ ทัชพุดโสกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, นอลพร สิทธิธนาวิธาน,
ภูษณาภรณ์ เกษมเอ็กการุณ

เอกระวีร์ สุขกุลพิพัฒน์

สิทธิเดช แสนสมบุรณ์สุข

ศรัทธา บุญประเสริฐ

ปริญญญา ชูภักดิ์

อรุณพร พาหุบุตร

นพกานต์ วงศ์คล้าย

เมญจภัทร บุญมงคลขจรรัตน์

ประพัทธ์ รัตนขารี, ภคิน พันธ์อำพล, ภูษณา ฤกษ์แสงศรี, ศศิวิมล บุญสุภา,
นิลยา บุญช่วยสุกุล, ชนม์นิลศา จุลจินดา, ฐานันท์ ศรีนนิษฐ์

นพกานต์ วงศ์คล้าย

Nopp_29@hotmail.com

เมญจภัทร บุญมงคลขจรรัตน์

สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข

พรทิพย์ พวงจำปา

กุลธิดา สุธีระ

ดวงดา เทียมศักดิ์

ณัชชาทิพย์ วิบูลย์ศิริวงศ์

กิตติวัฒน์ นิรันดร์ฉาย

ฐชัย ศิริจินดา

ปฏินิธิ มีธนาประเท, ยุวศรี ธีระปัญโญ

S.S.Film Process

บริษัท เกสราการพิมพ์ จำกัด

บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39

ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร. 0-2693-0904

ตำนานสำนักพิมพ์

ถ้าย้อนกลับไปเมื่อราว 10 ปีก่อนต้องยอมรับว่ากระแสนิยายแฟนตาซีแนวโรงเรียนเวทมนตร์นั้นมาแรงมาก นิยายส่วนใหญ่มักจะเขียนถึงโรงเรียนเวทมนตร์กันจนเป็นสูตรสำเร็จ มีทั้งเรื่องที่ย่อออกมาแล้วประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จเลย จนทำให้ตลาดแฟนตาซีช่วงนั้นขยายตัวมาก ทว่าน่าเสียดายกระแสที่ร้อนแรงดังกล่าวดังกลายไปจนกลายเป็นภาวะฟองสบู่จนทำให้นิยายคุณภาพน้อยหลายเรื่องได้รับการตีพิมพ์ออกมา และเมื่อนักอ่านได้ลองซื้อมาอ่านดู แทนที่จะได้รับความสนุกสนานกลับกลายเป็นได้ความผิดหวังไปแทน

10 ปีที่ผ่านมาไปไวเหมือนโกหก ปัจจุบันกระแสที่ได้แผ่วปลายและหายไปหมดแล้ว นิยายแฟนตาซีช่วงที่ผ่านมาจึงค่อนข้างนิ่งและไม่ได้ได้รับความนิยมเหมือนเคย แต่ถ้าจะบอกว่าบางทีมันอาจจะจะเป็นความเจียบสงบก่อนพายุลูกใหญ่จะมาก็คงไม่ผิดนัก เพราะจากการถือกำเนิดของแฟนเจียออนไลน์บนโลกโซเชียล (รวมถึงมอนสเตอร์โซเชียลออนไลน์และอีโวลูชั่นออนไลน์ที่พุ่มพุกตัวเองอยู่เกือบสองปี) พวกเขาได้สร้างปรากฏการณ์ทางการอ่านขึ้นมาใหม่บนโลกอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องที่แหวกแนว พล็อตที่สลับซับซ้อน สำนวนภาษาที่สวยงามบรรเจิด จนทำให้เกิดยอดคนอ่านที่ล้นหลาม ยอดความคิดเห็นที่มากล้น และแฟนพันธุ์แท้ที่มากมาย

และปัจจุบันหลังจากผ่านกระแสนิยายโรงเรียนเวทมนตร์มาเกือบ 10 ปีก็ต้องยอมรับว่าไม่มีนิยายแฟนตาซีไทยเรื่องไหนที่ทรงคุณค่าพอที่จะหยิบมาศึกษาได้ แต่รอดูกันต่อไปเถอะครับเพราะผมเชื่อว่าอีก 10 ปีข้างหน้า แฟนเจียออนไลน์นี้น่าจะยังคงอยู่และได้รับการพูดถึงจนกลายเป็นกรณีศึกษาใหม่ของวงการอย่างแน่นอน

บรรณาธิการ
สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ตำนานผู้เขียน

สวัสดีเพื่อนๆ นักอ่านทุกท่านอีกครั้งครับ ก็คงต้องกล่าวเหมือนเดิมครับว่า ขอขอบคุณสำหรับการสนับสนุนจากทุกท่านจริงๆ ทั้งๆที่เขียนขอบคุณในทุกเล่มแต่ผู้เขียนก็รู้สึกขอบคุณทุกท่านด้วยใจจริงในทุกเล่มเช่นกันครับ เพราะการสนับสนุนของทุกท่านทำให้เล่มเจ็ดนี้ได้มาอยู่ตรงนี้และถ้าหากนับเวลาที่เริ่มเขียนแพนเจียมาก็ตั้งแต่ มค. 2553 มาจนถึงตอนนี้ก็เกือบสองปีครึ่งแล้ว ผู้เขียนเองก็ยังคงคาดไม่ถึงเลยว่าจะเขียนติดต่อกันได้ยาวนานขนาดนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะการสนับสนุนจากเพื่อนนักอ่านทุกท่าน แพนเจียก็คงไม่ได้มาถึงขนาดนี้ขอบคุณมากครับ

ในเล่มนี้ก็จะมาถึงบทสรุปของสงครามแห่งปราสาทเล็กซานเดรีย ผลการต่อสู้ระหว่างสองยอดนักรบต่างยุคสมัยต่างแผ่นดิน และที่สำคัญในเล่มนี้ บัลพระเอกคนชื่อก็จะได้พบกับเคียรี่ที่สามของเทพอสูรไรนามและต้องพบกับปัญหาปวดหัวใหม่ๆ ได้พบว่าตัวเองกำลังจะหมดตัว มีหน้าข้างยังเป็นหนี้ลามไปถึงโลกภายนอก เกิดอะไรขึ้นต้องอ่านดูในเล่มนะครับ

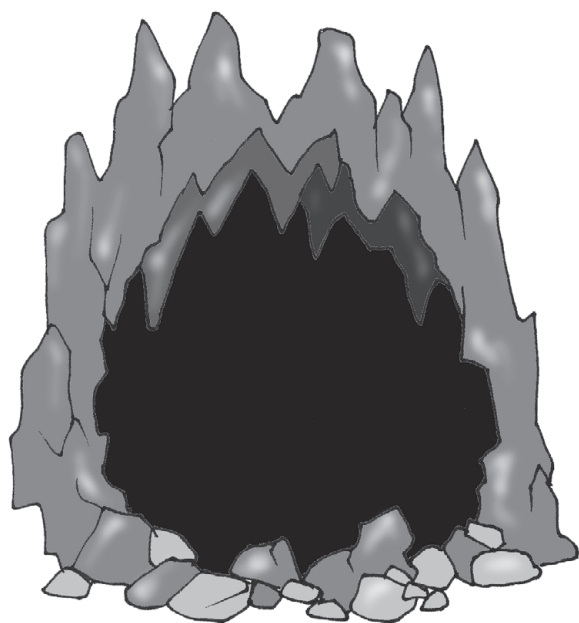
มีผู้อ่านหลายท่านสอบถามมายังผู้เขียนว่าข้อมูลเกี่ยวกับพวกเทพอสูรจากหลากหลายตำนานนี้ผู้เขียนได้จากแหล่งไหนบ้าง หลักๆ คือจากหนังสือเกี่ยวกับพวกเวทตำนานที่ผู้เขียนสะสมไว้ และได้เพิ่มจากในอินเทอร์เน็ต ซึ่งต้องยอมรับจริงๆ ว่าหลายๆ มานี้ข้อมูลส่วนมากจะมาจากทางอินเทอร์เน็ตมากกว่า โดยเฉพาะถ้าหากสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้จะพบว่าข้อมูลนั้นมีให้แบบเรียกได้ว่ามหาศาล นี่ผู้เขียนยังเสียดายเลยครับที่อ่านภาษาจีนกับญี่ปุ่นไม่ได้ ถ้าอ่านได้นี้คงมีข้อมูลเกี่ยวกับตำนานของจีนและญี่ปุ่นที่มากกว่านี้ครับ

เล่มเจ็ดนี้น่าจะวางแผนประมาณเดือนกรกฎาคม ก็น่าจะเข้าหน้าฝนอีกครั้ง ปีนี้ขออย่าให้มีน้ำท่วมอีกเลยครับ ผู้อ่านทุกท่านจะได้อ่านแพนเจียอย่างมีความสุข คนเขียนก็จะได้เขียนอย่างมีความสุขด้วยเช่นกัน แล้วพบกันอีกครั้งในเล่มแปดนะครับ ขอบคุณทุกๆ ท่านมากๆ ครับ

สารบัญ

บทที่หนึ่งร้อยสามสิบ ปากทาง	9
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบเอ็ด แม่น้ำ	19
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบสอง เวที	29
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบสาม ไร่ผล	41
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบสี่ แสงสว่างและความมืด ตอนที่หนึ่ง	53
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบห้า แสงสว่างและความมืด ตอนที่สอง	59
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบหก แสงสว่างและความมืด ตอนที่สาม	69
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบเจ็ด แสงสว่างและความมืด ตอนที่สี่	79
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบแปด พลาด ลืมนึก	87
บทที่หนึ่งร้อยสามสิบเก้า ชุนหองคงปะทะอาเรส	95
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบ ทักทาย	103
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบเอ็ด ยืนหยัด	111
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบสอง ปราสาทอเล็กซานเดรีย	121
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบสาม จุดจบของสงคราม	129

บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบสี่ ชุดใหม่	137
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบห้า เงินไม่พอใช้	145
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบหก สู้ป่าดักดีลลิต	153
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ด ติดต่อกันไม่ได้	161
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบแปด ร้อยแปดขุนพลสวรรค์	169
บทที่หนึ่งร้อยสี่สิบเก้า เมตตา	181
บทที่หนึ่งร้อยห้าสิบ กระดาษ	191
บทที่หนึ่งร้อยห้าสิบเอ็ด พีเค	199
บทที่หนึ่งร้อยห้าสิบสอง คิลเลอร์แพนด้า	207
บทที่หนึ่งร้อยห้าสิบสาม ความรับผิดชอบ	215
บทที่หนึ่งร้อยห้าสิบสี่ ผักผ่อน	223
บทที่หนึ่งร้อยห้าสิบห้า ลู	229
บทที่หนึ่งร้อยห้าสิบหก จูน	235
บทที่หนึ่งร้อยห้าสิบเจ็ด สะกด	245
บทเสริม การประมวล	253

บทที่หนึ่งร้อยสามสิบ

ปากทาง

ทั้งสองรีบก้าวเดินไปยังปากถ้ำที่ปรากฏขึ้นมา กลางภูผาหินแกร่งสีเทา ปากถ้ำดำมืดราวกับอเวจีอันมืดมิดเหมือนกับปากของสัตว์ร้ายอันน่าสะพรึงกลัว แสงจากเบ้องนอกสาดส่องเข้าไปได้ไม่เกินสิบเมตร ถัดต่อไปจากนั้นคือความมืดราวกับไร้จุดสิ้นสุด

บัลลหารถึงกับขมวดคิ้วเมื่อเห็นความมืดมิดนั้น เหมือนเกมนี้จะรู้ว่าเขาเกลียดความมืดก็ยิ่งชอบออกภารกิจที่让他เข้าไปในที่มืด มิหนำซ้ำ แทนที่จะมีแสงสว่างจากพื้นหรือเพดานบ้างตามรูปแบบปกติของเกมต่างๆ ไปกลับทำถ้ำให้มืดสนิทแบบถ้ำในโลกจริง

ก่อนที่จะย่างเท้าเข้าไป สายตาของเด็กหนุ่มก็สะดุดกับจารึกอักษรโบราณที่สลักไว้ทั้งบนปากถ้ำ และปากทางเข้าทั้งสองด้าน ในขณะที่โอริวก็มองตามด้วยสายตาครุ่นคิด

ในด้านซ้ายมือของเขาคือจารึกที่เขียนว่า

“ข้าเฝ้าถ้ำมโหฬารสิ่งใดดี สิ่งใดเลว”

“ข้าเฝ้าสังเกตแสงสว่างและความมืด”

“ข้าเฝ้ามองความยินดีและความเศร้าสลด”

“สุดท้ายก็ล้วนวิ่งวนอยู่ในกงล้อแห่งวัฏสงสาร”

ส่วนจารึกด้านขวามือนั้นคือ

“ในแสงสว่างปรากฏความมืด ในความมืดก็ยังมีประกายแห่งแสง”

“ในความดีก็มีความชั่ว ในความชั่วยังมีความดี”

“ในสีขาวผู้ใดว่ามีสีดำ ในสีดำจงมองหาสีขาว”

“หากยึดมั่นภายนอกจักหลงทาง”

“หนทางที่แท้จริงอยู่ภายใน”

ส่วนที่เบื้องบนนั้นกลับมีตัวอักษรจารึกคือ “ถ้ำราตรี” และยังมีจารึกอยู่ด้านล่างชื่อถ้ำอีกสี่บรรทัด

“ข้าใครขอเตือนผู้ล่วงล้ำ หากมิใช่ผู้คู่ควรจงยังเท่า”

“ย่างเท้าเข้าไปสปีจัมรณาสปี มิมีแม่โกลาสหนีถอนตัว”

“ความมืดจักกลืนกินวิญญาณ แสงสว่างจักเผาไหม้ดวงชีวัน”

“ยิ่งใหญ่เกรียงไกรจากที่ใด มิมีเหลือแม้แต่เศษธุลี”

บัลหาคารมองดูจารึกขุขัณฐานบนแล้วกลืนน้ำลายดังเอือก อะไบบางอย่างบอกเขาว่าจารึกนี้ไม่ได้ขุเล่นๆ แต่เขาก็ต้องเพ่งมองตัวอักษรถ้ำราตรีอีกครั้ง ดูเหมือนว่าจะมีอะไรบางอย่างผิดปกติ เพราะตัวอักษรที่จารึกนั้นดูแตกต่างกับตัวอักษรอื่น

“โอริว ช่วยพาผมขึ้นไปดูตัวอักษรด้านบนหน่อยครับ” บัลหาคารตัดสินใจขอความช่วยเหลือจากโอริว บางทีนั่นอาจจะเป็นคำใบ้ภารกิจอะไรบางอย่าง

พญามังกรทองพยักหน้า ร่างของทั้งสองลอยขึ้นบนอากาศจนอยู่ใกล้ตัวอักษรที่จารึกไว้บนปากทางเข้าถ้ำที่สูงกว่าห้าเมตร บัลหาคารเขม่นมองตัวอักษรในส่วนที่เป็นจารึกของตัวชื่อถ้ำ และก็เข้าใจในทันทีว่าทำไมเขารู้สึกว่าตัวอักษรในส่วนชื่อถ้ำถึงได้ดูผิดปกติ เป็นเพราะว่าในขณะที่ตัวอักษรอื่นเป็นการสลักลงไปบนเนื้อศิลาแล้วลงสีดำเพื่เน้นตัวอักษร แต่ในส่วนชื่อถ้ำนั้นแม้จะเป็นการสลักชื่อแล้วลงสีดำเช่นกันหากยังมีการสลักตัวอักษรอีกชุดซ้อนทับกันแล้วลงสีขาวไว้

เมื่อบัลทาซาร์พยายามอ่านจารึกนั้นก็ต้องโคลงศีรษะด้วยความประหลาดใจ “ถ้าแห่งทิวา...ตกลงไปถ้าฉันนั้นเป็นถ้ำอะไรเน่ มีทั้งชื่อถ้ำแห่งทิวา ถ้ำแห่งราตรี”

เมื่อโอริวพาร่างของผู้ัญเชิญลงมา บัลทาซาร์ก็สอบถามความเห็นเกี่ยวกับข้อความที่จารึกไว้บนปากถ้ำทั้งสามด้านของโอริวทันที แต่ในครั้งนั้นแม้เทพญามังกรทองที่มีความรู้ในศาสตร์แห่งโบราณก็ยังอาจจะให้คำตอบอะไรได้มากนัก “ข้าเองก็มิกล้าให้คำแนะนำที่ข้ายังมีมันใจ แต่ข้อความที่จารึกนั้นล้วนเป็นภาษาของเหล่าผู้นิราศ บางทีถ้ำนี้อาจจะสร้างขึ้นมาจากเหล่าผู้นิราศ ถ้าเป็นเช่นนั้น แสดงว่าถ้ำแห่งนี้มีมาเนิ่นนานแล้ว และหากที่จารึกไว้นั้นเป็นความจริง ถ้ำแห่งนี้ก็ต้องมีอันตรายมาก แต่ขอเพียงบัลจึงต้องการเข้าไปข้าเชื่อมั่นว่าข้าช่วยเหลือคุ้มกันเจ้าได้แน่นอน”

“เหล่าผู้นิราศที่คุณพูดถึงนั้นคือใครครับ” บัลทาซาร์ถามด้วยความสงสัย นี่น่าจะเป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินชื่อนี้

ในขณะที่โอริวยังเหมือนไม่มั่นใจกับคำตอบของตัวเอง เสียงแปดเสียงของยามาตะโนะ โอโรจิก็ดังขึ้น “เหล่าผู้นิราศหรือนักเดินทาง คือคำที่พวกเทพอสูรรุ่นหลัง เช่นโอริว ใช้เรียกเหล่าเทพอสูรตีกดาบรพท์ที่ได้จากแพนเจียไปเนิ่นนาน จนถูกลืมเลือนไปกับกาลเวลาเกือบทั้งหมดแล้ว”

“โอริว ผมอยากให้คุณรอผมที่ข้างนอกถ้ำครับ ผมเข้าไปคนเดียวจะดีกว่า” เด็กหนุ่มครุ่นคิดแล้วหันไปพูดกับเทพญามังกรทองที่กำลังยืนเคียงข้างในถ้ำนี้อาจจะมีอันตราย ถ้าหากเขาตายอย่างมากที่สุดก็เลวเสียด แต่หากเกิดอันตรายกับโอริว เขาไม่มั่นใจว่าเขาจะกลับมาได้หรือไม่ เขาไม่ต้องการเสี่ยงที่จะเสียเธอไป

เหมือนเป็นสัญชาตญาณ สาวงามในชุดทองสายศิระประภูษะแบบไม่เสียเวลาคิดแม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว “ข้าขอปฏิเสธ บัลจิ่ง ในถ้ำนี้น่าจะมีอันตราย จึงเป็นหน้าที่ของข้าที่ต้องคุ้มครองเจ้า ทำไมเจ้าถึงต้องการให้ข้าแยกจากเจ้าไปรอคอยที่เบื้องนอกล่ะ”

“พวกเราเองไม่รู้ว่าในถ้ำนี้มีอะไรบ้าง คำเตือนก็บอกไว้ถึงอันตราย ผมมาคิดแล้วไม่อยากจะให้คุณมาเสี่ยงอันตรายโดยไม่จำเป็น อีกประการถ้า

เรื่องป้องกันตัวเอง ผมก็มีสามสิบหกอสุรเวทกับยามาตะโนะ โอโรจิอยู่ ซึ่งก็น่าจะเพียงพอแล้วครับ” เด็กหนุ่มพูดเบาๆ ในขณะที่มองไปในความลึกอันดำมืดของถ้ำนั้นด้วยสายตาระแวดระวัง

“บัลจัง...ขอให้ข้าได้อยู่คุ้มครองเจ้าเถิด ข้าตื่นตันใจยิ่งนักที่เจ้าเป็นห่วงข้า แต่ข้าจะไม่มัวน้อมให้เจ้าเข้าไปเสี่ยงอันตรายตามลำพังแน่นอน ตราบใดที่ข้ายังมีชีวิต ข้าจะไม่มัวน้อมให้เรื่องเช่นนั้นเกิดขึ้น” สาวงามในชุดทองรีบพยายามพูดด้วยที่ท่าอ่อนหวาน

“โอริว...ผมไม่ต้องการให้คุณหรือแม่แต่พวกคิวิตินใดคนหนึ่งต้องมาเสี่ยงโดยไม่จำเป็นครับ” บัลทาสาร์พยายามพูดอธิบาย เพราะเขาคิดแล้วว่าต่อไปในถ้ำนี้อันตรายเพียงใด ถ้าเขาตายก็แค่ไปเกิดใหม่ แต่ถ้าพวกเทพอสุรตายนี้เขาไม่แน่ใจว่าพวกโอริวจะเกิดใหม่ได้หรือไม่ เพราะฉะนั้นอย่าเสี่ยงเลยจะดีกว่า

“นี่คือหน้าที่ของข้า ไม่สิ นี่คือสิ่งที่ข้าต้องการที่จะทำ การคุ้มครองบัลจังคือสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับข้า คือเหตุผลในการคงอยู่ของข้า หากข้าไม่สามารถคุ้มครองบัลจัง ข้าเองก็สมควรจะมีชีวิตอยู่ ถ้าหากบัลจังยังยืนยันที่จะไม่ให้ข้าติดตามไปด้วยพันธสัญญาโบราณ ข้าก็ต้องทำตามที่บัลจังต้องการ แต่ข้าจะขอละบั้นชีวิตของตนเอง ณ บัดนี้ เพราะชีวิตข้านี้ไม่มีคุณค่าให้คงอยู่อีกต่อไปแล้ว” โอริวพูดด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ ดวงตากลมโตเหมือนจะปริ้มด้วยน้ำตา

เมื่อมองเห็นที่ท่าและน้ำตาของโอริว เด็กหนุ่มก็ตกใจกับอาการของโอริวได้เตรียมเข้าไปพูดปลอบด้วยอาการลนลาน “ได้ครับ ได้ครับ คุณไปกับผมเถอะครับ ผมขอโทษด้วยที่พูดเรื่องนี้ครับ พวกเราไปด้วยกันครับ คุณไม่ต้องไปไหนแล้วครับ เช็ดน้ำตาเถอะครับ” เขาพูดพลางก็อยากจะเชกกระโหลกตัวเองที่ไม่ได้คิดถึงเรื่องเกียรติยศของโอริว แต่บัลทาสาร์ไม่รู้เลยว่าเรื่องนี้สำหรับโอริวแล้วสำคัญกว่าเรื่องศักดิ์ศรีหรือเกียรติยศมากนัก

สาวงามในชุดทองแย้มยิ้มทั้งน้ำตา งดงามราวกับดอกไม้ที่ผลิบาน เพราะถูกพรหมด้วยละอองฝนแห่งวสันตฤดู นิ้วเรียวยาวมาปาดน้ำตาที่เปล่งประกายราวกับเพชร รอยยิ้มอย่างโล่งอกเมื่อรู้ว่าจะได้ติดตามผู้ธัญของ

เธอต่อไป “ขอบคุณมากบัลจัง ไม่มีอะไรจะทำให้ข้ายินดีเท่ากับการที่จะได้
ร่วมทางและคุ้มครองเจ้าต่อไป” โอริวพูดด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ

บัลหาซาร์หันกลับไปให้ความสนใจกับถ้ำเบื้องหน้าอีกครั้ง ในเมื่อต้อง
ร่วมทางกับโอริว ดูว่าเขาจะต้องวางแผนให้ดี ในเมื่อไม่มั่นใจเรื่องการ
กลับมาเกิดใหม่ของโอริว ถ้าหากดูแล้วในถ้ำนี้มีอันตรายมากเกินไป ก็ต้อง
รีบถอนตัว

เสียงแปดเสียงดังขึ้นที่ข้างหูของเขาเพียงลำพัง “ไอ้เด็กโง่ เจ้าเห็นว่า
พญามังกรทองโอริวเป็นอะไรกัน ถ้าจะแสดงความห่วงใยก็จงดูก่อนว่าผู้ที่
เจ้าห่วงใยนั้นคือใคร...พลังของยายเด็กมังกرنั่นนะ บนแผ่นดินไทหั่นสี่แต่
สามมหาเทพกับโครนอสและริอาเท่านั้นที่ถือว่าอยู่ในระดับสูงกว่านาง” เสียง
หัวเราะนั้นเหมือนขบขันกับความคิดของเขา

“ความห่วงใยนั้นมีไว้ก็ดี แต่ถ้ามากเกินไปมันจะกลายเป็นการแสดง
ความความไม่เชื่อใจอีกฝ่าย ไอ้เด็กโง่” เสียงแปดเสียงพูดส่ายทักก่อนจาง
หายไป

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราเข้าไปกันเถอะครับ ผมเองก็ซัดงสัยแล้วว่าในถ้ำ
นี้มีอะไรกันแน่” บัลหาซาร์ตัดสินใจพยักหน้าก้าวเดินเข้าไปข้างในถ้ำ ในขณะที่
ที่โอริวก็ก้าวเดินเคียงข้างโดยไม่ลังเล ทันทีที่เริ่มย่างเท้าเข้ามาในความมืด
สว่างามในชุดทองสะบัดมือเบาๆ ลูกกลมสีทองเปล่งแสงเจิดจ้าขนาดเล็ก
เพียงไข่มุก แต่กลับสาดแสงได้สว่างราวกับคบไฟขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นมาที่
ปลายนิ้วเรียวยาว แม้เธอจะมองในที่มืดได้แต่ก็ต้องรีบใช้พลังช่วยเหลือ
เพราะเกรงว่าผู้บัญชาของเธอยจะประสบอันตรายเพราะเดินตกเหวหรือเดิน
ไปชนกับตัวอะไรก็ตามในถ้ำนี้

บัลหาซาร์อาศัยแสงสว่างนั้นมองไปรอบๆ ตัว หลังจากที่เขาเดินเข้า
มาในถ้ำนี้ได้สักระยะหนึ่ง จนแสงสว่างจากภายนอกจางหายไป เมื่อพวกเขา
ย่างเท้าลึกเข้าไปก็ไม่ได้รับรู้เลยว่า ปากถ้ำที่พวกเขาเข้ามานั้นได้ปรากฏ
ภาพลวงตาเป็นหน้าผาในลักษณะเดิมขึ้นมาดบังอีกครั้ง

ที่เชิงเขาอีกด้าน ชายชราผู้หนึ่งกำลังยืนมองร่างทั้งสองที่เดินเข้าไปในถ้ำ แล้วก็ถอนหายใจด้วยที่ท่าที่ผสมทั้งความยินดีและความกังวล แต่ทันใดนั้น ชายชราผู้นั้นก็หันไปมองด้านหลังแล้วก็แย้มยิ้ม ร่างนั้นสลายไป เพียงแค่ชั่วพริบตา ก็ปรากฏร่างของชายหนุ่มในชุดกรีกโบราณพุ่งมารวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบมายืนอยู่ในจุดที่ชายชรา นั้นเคยยืนอยู่ มือหนึ่งของชายหนุ่มถือคทา ที่มีมือสรพิษสองตัวพันอยู่ สวมรองเท้าลักษณะแปลกตามีปีกเล็กๆ ติดอยู่

ชายหนุ่มนั้นมีท่าทางดุจดั่งหินเหมือนไม้พอเอื้อมไปจะโอบอย่าง เขามองไปรอบๆ ก่อนที่จะมีที่ท่าประหลาดใจเหมือนพบเห็นสิ่งที่ผิดปกติ ร่างนั้นพุ่งปราดราวกับประกายไฟไปยังทิศตะวันออกเหมือนลึ้มเลื่อนวัตถุประสงค์ที่แท้จริงไปแล้ว

ภายในปราสาทเล็กซานเดรีย บนบัลลังก์สีทอง จอมราชันย์อเล็กซานเดอร์รับฟังข่าวการสูญเสียลิโอไนดัสแล้วก็ถอนหายใจด้วยสีหน้าเศร้าซึม แต่ดวงตานั้นยังคงเปล่งประกายปัญญา “นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจว่าอีกฝ่ายจะมีวีรชนเช่นลิโอไนดัสมาร่วมรบด้วย การสูญเสียลิโอไนดัสช่างน่าเศร้านัก นับเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่ ดังนั้นพวกเราจะต้องไม่ทำให้วีรกรรมของลิโอไนดัสสูญเปล่า พวกเราต้องเอาชนะศึกครั้งนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่เขา” จอมราชันย์คำราม ในขณะที่เหล่าขุนพลและแม่ทัพในท้องพระโรงก็ขานรับเสียงดังกระหึ่ม

“ขออนุญาตให้ข้า อาแย็กซ์ผู้นี้ ได้ลงมือกับลิโอไนดัสด้วยเถิดองค์ราชันย์”

นักรบร่างยักษ์ในชุดเกราะอย่างคนเถื่อนเดินออกมาจากแถวแล้วเอ่ยขออาสา

อเล็กซานเดอร์ยิ้มอย่างสง่างามแต่สายตาดูเฉียด “ข้าขอขอบใจที่ท่านอาสา ข้ามั่นใจว่าการต่อสู้ของท่านอาแย็กซ์กับลิโอไนดัสต้องเป็นการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่แน่นอน แต่ตัวท่านและเฮคเตอร์ล้วนมีภารกิจที่ต้องรับผิดชอบ ประกอบกับการที่ลิโอไนดัสที่นั่นก็เพราะต้องการขอประลองกับอคิลลีส ในฐานะเจ้าบ้านข้าคิดว่าก็ควรจกรับรองแขกตามที่เขาร้องขอ อคิลลีส ครั้งนี้คงต้องรบกวนท่านช่วยไปต้อนรับแขกแทนตัวข้าแล้ว” จอมราชันย์หันไปทางนักรบผู้ยืนอยู่แถวหน้าสุด

นักรบรูปร่างสูงใหญ่สมส่วน แม้มิได้มีมัดกล้ามเนื้อโตแต่กลับดูสมบูรณ์แบบราวกับรูปสลัก ที่ท่านนั้นผสมผสานทั้งพลังและความเร็ว ผม

หยิกเป็นลอนลื่นน้ำตาลทอง ใบหน้าหยิ่งทรนงค์แบบชาวยุโรปได้ สวมชุดเกราะแบบกรีกสีน้ำตาลสลับทองเพื่อยึดที่มุมปาก ก้มศีรษะคารวะ“ ข้าขอรับคำบัญชา ถ้าเช่นนั้น ข้าขอตัวออกไปต้อนรับแขกจากต่างแดน มิกล้าชักช้าให้เสียการ”

“สุนทรวงศ์ ท่านพอจะติดต่อกับลิโป้ได้ไหม” เสียงของคิวบิงขึ้น มีเพียงเหล่าเทพอสูรของบัลทาซาร์ที่อยู่บนอัฒจันทร์ได้ยินเท่านั้น

ฉิเทียนต้าเซินปฏิเสธทันที “ติดต่อกไม่ได้ เหมือนว่าพอลิโป้เข้าไปในอาณาเขตสงครามแล้ว การติดต่อระหว่างข้างในกับข้างนอกถูกตัดขาดทั้งหมด มีอะไรล่ะ”

สาวงามในชุดชาวหรีตาลงด้วยอาการครุ่นคิด “ก่อนหน้านี้ลิโป้ประกาศตัวแล้วว่ามาเพื่อต่อสู้กับอิลลิส ถ้าหากเจ้าเด็กของอาเรสมันฉลาดจริงตามที่เคยได้ยินมา ข้าคิดว่าบางทีเจ้าเด็กนั้นมันอาจจะส่งอิลลิสมาเพื่อสู้ตัดสินกับลิโป้เลย”

ซูซาคุที่เงี้ยวหูฟังอยู่ก็ถามไถ่ด้วยความสงสัย “แล้วไงล่ะ จะช้าจะเร็ว พวกมันทั้งสองก็ต้องสู้กันอยู่แล้วนี่ มีอะไรน่าสงสัยหรือ ยายจิ้งจอกเจ้าเล่ห์”

ใบหน้าที่ของคิวบิมีรอยยิ้มน้อยๆ “ถ้าหากข้าคาดไม่ผิด หากว่าคู่ต่อสู้คนต่อไปของลิโป้คืออิลลิสจริง แสดงว่าเจ้าเด็กนั้นอาจจะกำลังตั้งคำถามกับพวกเรา ว่าพวกเราต้องการอะไรกันแน่”

“หมายความว่าไงยะ ยายจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ จะพูดก็พูดมาให้หมด อย่าอ้อมพะนาอย่างนี้” ซูซาคุทำเสียงขุ่นๆ ถาม

“ถ้าหากอิลลิสชนะ เรื่องก็จบตรงนี้ พวกเราก็ตามบัลจังก์กลับซิปิง แต่หากลิโป้ชนะล่ะ บางทีนี่คือคำถามที่เจ้าเด็กคนนั้นตั้งใจจะถามพวกเรา หากลิโป้ชนะอิลลิสแล้วยังคงอยู่ช่วยเหลือฝ่ายตีปราสาท อันนั้นไม่ต้องตีความเลย พวกเราประกาศตัวเป็นศัตรูกับอาเรสแน่นอน แต่หากลิโป้ชนะ แล้วพวกเราให้ลิโป้ถอนตัว ปล่อยกการตีปราสาทให้เป็นเรื่องของเจ้าพวกคนที่เหลือล่ะ” คิวบิตั้งคำถาม

เสียงซูซาคุตอบขึ้นมาทันที “ก็ต้องเป็นการแสดงว่าพวกเราไม่ได้มี

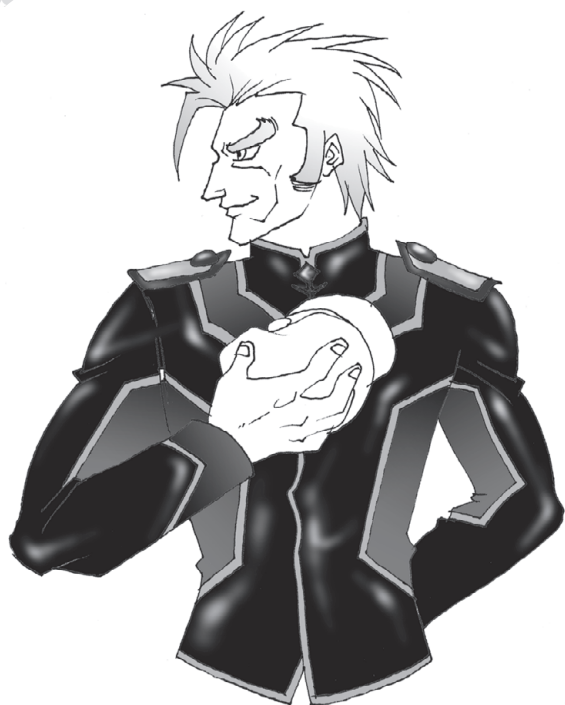
ความตั้งใจที่จะเปิดศึกกับอาเรส”

ฉันเขียนตำแหน่งเสียงแย้งขึ้นมาทันที “ทำไมต้องให้ลิโปถอนตัวด้วยล่ะ ไหนๆ ลงสนามรบแล้วก็ลุยให้สุดทางเลย เรื่องประกาศศึกกับเจ้าอาเรสก็ช่างหัวมันสิ ข้าจะจัดการมันเองพวกเจ้าไม่ต้องยุ่ง”

เสียงซุนๆ ของคิวบิตตอบกลับมาทันที “เป้าหมายของพวกเราคือแค่ฉีกหน้าอาเรสเท่านั้น ถ้ามากเกินไปกว่านั้นจะกลายเป็นสร้างปัญหาให้กับบัลลังก์หน้าอาเรสมันแค่พอประมาณ อย่าให้มันใช้เป็นข้ออ้างเปิดศึกได้ ถ้าท่านอยากจะสะสางกับอาเรสยังงี้ก็รอโอกาสหน้าเถอะ มิเช่นนั้นหากเป็นผลเสียกับบัลลังก์ย่อมเป็นผลเสียกับตัวท่านเองด้วย”

เสียงซุนหงอคงถอนหายใจเหมือนไม่สบอารมณ์นัก แต่ก็พุดยอมรับข้อเสนอของคิวบิต “เอาอย่างนั้นก็ได้ ถือว่าวันนี้ไอ้หมีควายมันโชคดีไป ว่าแต่เจ้าจะไปบอกลิโปอย่างไร พวกเราทั้งสี่ก็ถูกคุมเชิงแบบนี้ บัลกับโอริวกิไปอยู่หุบเขาทางเหนือแล้ว ถึงปลื้มตัวไปได้แต่ถ้าชิ้นหนึ่งในพวกเราเข้าไปในสนามรบ ไอ้หมีควายมันก็ต้องรับรู้แล้วประกาศเปิดศึกแน่”

สาวงามชุดขาวหรีดามองไปยังพวกซอนพาที่กำลังชมดูสงครามผ่านทางจอภาพ “ก็ใช้เด็กพวกนั้นให้เป็นประโยชน์สิ”

บทที่หนึ่งร้อยสามสิบเอ็ด แม่น้ำ

เบื้องหน้าของเหล่ากองทหารนั้นคือแม่น้ำขนาดใหญ่ที่มีความกว้างกว่าหนึ่งร้อยเมตร สายน้ำอันเชี่ยวกรากปะทะกับโขดหินในลำน้ำส่งเสียงดังกระหึ่มปานจะชู่ขวัญผู้พบเห็น ขณะที่ร่างหนึ่งบนหลังม้ากำลังยืนอย่างโดดเดี่ยวอยู่ข้างหน้าสุดของเหล่ากองทัพผู้เล่นที่กำลังเตรียมข้ามลำน้ำสายนี้

หนึ่งในนายทหารม้าที่ติดตามยอดขุนพลควมม้าตัวใหม่แทนตัวที่เขามอบให้กับลิโป้เข้ามารายงาน “ท่านลิโป้ ตอนนี้พวกเรากำลังจะเตรียมการข้ามลำน้ำ พวกข้างก็จะต้องข้ามไปก่อน ที่ตัวของพวกมันจะผูกเชือกไว้ เมื่อข้ามลำน้ำได้ พวกเราจะสร้างสะพานชั่วคราวตามแนวเชือกนั้นครับ คิดว่าไม่น่าเกินหนึ่งชั่วโมงสะพานน่าจะเรียบร้อย”

ยอดขุนพลยิ้มแค่นๆ กวาดตามองไปยังหัวลำแม่น้ำ “ถ้าอเล็กซานเดอร์มันยอมให้พวกเจ้าข้ามลำน้ำไปง่ายๆ ก็มีใช้มันแล้ว จงดูที่กลางแม่น้ำ เจ้ามองเห็นสิ่งใด” ลิโป้ชี้ขึ้นไปยังบริเวณกลางลำน้ำที่มีกิ่งไม้หักลอยผ่านและบริเวณโขดหินทั้งสองฝั่งริมแม่น้ำ

นายทหารหนุ่มมองไปยังกลางลำน้ำแล้วก็เกาศีรษะอธิบายสิ่งที่มองเห็น “ก็ลำน้ำที่กำลังไหลเชี่ยว โขดหินฝั่งนั้นดูแล้วไม่มีทหารคอยคุ้มโจมตี ก็มีเท่านั้นเองนี่ครับ”

“จดจำคำข้าไว้ แม้ทัพที่ไม่มองสถานการณ์ให้ถ่องแท้มีแต่จะนำความ

พินาศมาสู่พี่น้องร่วมรบเท่านั้น รายละเอียดที่มองข้ามแม้เพียงน้อยนิดอาจเป็นสิ่งชี้ขาดผลแพ้ชนะในสนามรบ เจ้ามองดูกิ่งไม้ที่ลอยมามีใบสีเขียวช่อ ย่อมมีใบกิ่งไม้ที่หักตามธรรมชาติ จริงอยู่อาจจะเป็นร่องรอยปลอมที่สร้างเพื่อหลอกล่อ แต่สิ่งที่มีอาจปลอมแปลงได้คือรอยตะไคร่น้ำที่โขดหินทุก โขดหินนั้นอยู่สูงกว่าปกติมาก แสดงว่าแม่น้ำนี้ลดระดับลงมาผิดวิสัยแล้ว ประกอบกับการที่สภาพตะไคร่น้ำยังดูชุ่มชื้น แสดงว่าการลดระดับของแม่น้ำ เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้เอง กิ่งไม้สดที่ลอยมานั้นอาจจะมาจากเขื่อนไม้ที่อเล็กซานเดอร์สร้างเตรียมไว้” ดวงตายอดขุนพลลูความองไปยังกิ่งไม้ที่ลอยผ่านไปและหันมามองโขดหินที่อยู่ข้างเท้าอาชาของตนเอง

“ท่านหมายความว่านี่คือกับดักหรือครับ เช่นเมื่อกองทัพข้างลงไป ในแม่น้ำศัตรูก็จะลอบโจมตีใช่ไหมครับ” นายทหารพยายามคาดการณ์

ยอดขุนพลแค้นเสียงหนักๆ “ตรงกันข้าม กองทัพข้างของพวกเจ้าจะผ่านไปได้อย่างสะดวกสบาย อเล็กซานเดอร์จะปล่อยให้พวกเจ้าสร้างสะพาน จนแล้วเสร็จ และระหว่างที่พวกเจ้าเริ่มเคลื่อนขบวนทัพอยู่บนสะพาน เขื่อนที่อยู่เหนือน้ำก็จะถูกทำลายปล่อยลงมา หลังเขื่อนนั้นนอกจากน้ำแล้วยังมี ห่อหุ้มอีกนับไม่ถ้วน ห่อหุ้มที่ไหลมาตามลำน้ำเชี่ยว เมื่อผสมกับจำนวน น้ำที่เก็บกักไว้ กระแสน้ำที่ทวีจำนวนจะมีพลังบดขยี้สะพานและพวกเจ้า ทั้งหมดบนสะพาน ถึงตอนนั้นกองทัพของพวกเจ้าจะถูกแบ่งเป็นสองส่วนทันที และกองทัพส่วนที่ข้ามลำน้ำไปแล้วจะถูกกองกำลังที่แอบซุ่มไว้ขยี้อย่างรวดเร็ว”

นายทหารหนุ่มนึกภาพตามคำคาดการณ์ของยอดขุนพลแล้วถึงกับ หน้าซีดเผือด “ผมขออนุญาตไปรายงานหน่วยเหนือก่อนนะครับ แล้วท่านลิไป พอจะมีคำแนะนำหรือวิธีแก้ไขกับดักนี้บ้างไหมครับ”

ลิไปมองไปทางด้านเหนือ น้ำ ดวงตาที่ดูตันราวกับปญาราสีห์เหมือน กำลังพยายามคาดการณ์ “ถ้าเจ้ายังมีพวกนักรบที่ใช้สัตว์ปีกเป็นพาหนะได้ จงใช้พวกมันขึ้นบินสำรวจด้านเหนือว่าพบการสร้างเขื่อนเหนือน้ำหรือไม่ ถ้าพลองให้พวกมันพยายามทำลายดูก่อน หากศัตรูมีการคุ้มกันแน่นหนา ก็ต้องใช้กองทหารม้า ไม่ว่าอย่างไรหากพวกเจ้าต้องการข้ามลำน้ำนี้ ต้องยึดครองหรือทำลายเขื่อนล้นนั้นให้ได้ก่อน”

นายทหารหนุ่มรับคำสั่งจะทำจะรีบไปรายงานหน่วยเหนือ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อยอดขุนพลบอกให้รอก่อน “...จอมทัพเซนอเล็กซานเดอร์ย่อมไม่ใช่เพียงแค่ผู้บัญชาชั้นเดียว เป็นไปได้ที่มันจะเตรียมกลศึกอื่นเช่นการซ่อนท่อนซุงไว้มากกว่าหนึ่งที หรือการเหน็บมันจำนวนมหาศาลลงบนผิวน้ำแล้วจุดไฟ จงให้หน่วยเครื่องยิงกระสุนของพวกเจ้าเคลื่อนที่มาในระยะที่สามารถยิงใส่ลำน้ำนี้ได้แล้วให้บรรจุกระสุนน้ำแข็งเตรียมไว้ ในกรณีที่เลวร้ายที่สุดจงใช้วิธีทำให้ลำน้ำนี้กลายเป็นน้ำแข็งเสีย แม้จะเป็นแค่การถ่วงเวลาแต่ก็น่าจะเพียงพอให้เหล่านักรบที่อยู่บนสะพานถอนตัวได้ทัน มิมีสิ่งใดอัปยศกว่าการที่นักรบต้องจบสิ้นเพราะอุบาย มิได้ตายอย่างมีเกียรติในสนามรบ”

ภายในอาณาเขตป่าโปร่งบริเวณใกล้ๆ กับอัมมจันทร์ชมการตีปราสาทกลุ่มผู้เฒ่ากลุ่มหนึ่งกำลังเดินลงมาจากอัมมจันทร์แล้วตรงเข้าไปยังอาณาเขตสงครามการตีปราสาท พวกเขาหลายคนเหมือนกำลังพูดคุ้ยได้เถียงกันอยู่

“เอาไงละ ตกลงพวกเราต้องเข้าไปในอาณาเขตการตีปราสาทเนี่ยนะ” พี่หมีบ่นพึมพำด้วยที่ทำทั้งลำบากใจผสมกับอาการงุนงง

“ทำไงได้ คุณควิบิเขาบอกว่าเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับภารกิจของบัล ดัวัลเองก็เคยช่วยพวกเราทั้งเรื่องตีปราสาทกับเรื่องเหมืองทองไว้ ถ้าพวกเราไม่ทำก็แล้งน้ำใจแล้ว” ดาบผ่าสวรรค์พูดตอบกลับ

สาวน้อยอ่อนแอถอนหายใจหันไปถามซอนพา “แล้วพวกเราจะต้องเข้าไปเองหรือฝากข้อความให้คนของสมาพันธ์กองพลที่สี่เข้าไปบอกลิโป้ละซอนพา”

ซอนพาเม้มริมฝีปากเหมือนกำลังซึ้งใจ “ปัญหาคือถ้าเราเข้าไปบอกคนของสมาพันธ์กองพลที่สี่เขาจะเชื่อพวกเราไหมละ เกิดเขาแค้นปากแต่ไม่ทำถ้าเกิดปัญหาที่หลังขึ้นนี่ก็กลัวว่าจะเป็นปัญหาใหญ่เลยละ แต่ถ้าแอบเข้าไปโดยพลการ ถ้าเกิดพวกนั้นจับได้ก็มีหวังละเหมือนกัน”

พี่หมีส่ายศีรษะด้วยที่ทำกลุ่มใจ “ซอนพา จริงๆ ตอนนั้นแกน่าจะบอกคุณควิบิไปเลยนะว่ามันจะมีปัญหาแบบนี้ พวกเราถึงอยากจะช่วยแต่ก็ไม่ว่าจะช่วยยังไง”

“ไอ้หมี จริงๆ ตอนนั้นพวกเราก็ได้ยินเสียงของคุณคิวบิเหมือนกันหมดแล้วทำไมแกไม่พูดแบบนี้ตั้งแต่แรกละวะ” ดาบผ่าสวรรค์พูดประชด

พี่หมียิ้มแฉ่งๆ ตอบเบาๆ “ข้าไม่กล้าพูดคำว่า ‘ไม่’ กับเจ้แคะวะ...กลัวศพไม่สวย ไม่สิ กลัวไม่เหลือแม่กระทั่งศพมากกว่า หรือเอ็งกล้า...ไอ้ดาบ”

ดาบผ่าสวรรค์ไม่ตอบ ได้แต่ยิ้มแฉ่งๆ เช่นกันแล้วส่ายศีรษะ ขณะที่พวกเขาเองก็พยายามช่วยกันคิดว่าจะทำอย่างไรดี เสียงทักทายก็ดังขึ้นมาเมื่อร่างหนึ่งเดินออกจากดงไม้เบื้องหน้าด้านขวามือ

ร่างผอมสูงของชายในชุดผ้าสีดำ อายุประมาณสามสิบต้นๆ ผมสีน้ำตาลไหม้ ใบหน้าแบบชาวตะวันตก เดินเข้ามาแล้วยื่นมือมาทักทายด้วยรอยยิ้ม “ต้องขออภัยที่เสียมารยาทนะครับ มิทราบว่าคุณคือซอนพาจากสมาพันธ์วิธินักสู้ใช่ไหมครับ ผมเบน ไรอันจากสมาพันธ์กองพลที่สี่ครับ” มิเพียงแต่ซอนพาเท่านั้น แต่ชายผู้นี้ก็เรียกขานนามของทั้งหมดได้อย่างถูกต้อง

ซอนพามองชายผู้นี้ด้วยความรู้สึกระแวงระวังขึ้นมาทันที แต่ก็จับมือทักทายกลับด้วยรอยยิ้ม “ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณไรอัน มิทราบว่ามีอะไรแนะนำพวกเราหรือครับ”

ชายในชุดดำพูดด้วยท่าทำเหมือนกำลังสนทนากับสหายสนิท “ผมต้องขออภัยจริงๆ ที่ได้ยินการพูดคุยของพวกคุณโดยไม่ได้ตั้งใจ ถ้าพวกคุณต้องการเข้าไปในสนามรบ ผมในฐานะของตัวแทนจากสมาพันธ์กองพลที่สี่ยินดีช่วยจัดการเปิดทางให้ครับ”

ซอนพาและเหล่าสหายถึงกับอึ้งไปชั่วขณะเมื่อได้ยินคำพูดของผู้ที่บอกว่ามาจากสมาพันธ์กองพลที่สี่ หัวหน้าสมาพันธ์วิธินักสู้เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสุภาพ “มิทราบว่าการที่พวกผมจะเข้าไปในอาณาเขตสงครามนั้นจะไม่ถือเป็นการเสียมารยาทหรือครับ”

ชายร่างผอมสูงในชุดดำส่ายศีรษะ “เรื่องนั้นทางคุณซอนพาไม่ต้องกังวลเลยครับ ขอเพียงแค่มิเหตุผลให้ทางผมได้แจ้งกับทางเบื้องบนถึงสาเหตุที่พวกคุณต้องเข้าไป ผมเชื่อว่าคงไม่มีปัญหาขัดข้องแน่นอนครับ ผมขอให้ทางคุณช่วยอธิบายเล็กน้อยบอกเหตุผลที่ต้องเข้าไปก็เพียงพอแล้วครับ”

ดาบผ่าสวรรค์ถอนหายใจด้วยที่ทำโล่งอกเมื่อได้ยินคำกล่าวนั้น “ถ้าอย่างนั้นก็ต้องขอรบกวนด้วยครับ สาเหตุที่พวกเราต้องเข้าไปคือพวกเราได้รับการให้วามให้เข้าไปถ่ายทอดคำสั่งให้กับลิโป้ครับ...” เขาคงจะพูดยาวถึงว่าผู้ที่สั่งการนั้นคือคิวิหากซอนพาไม่รีบส่งเสียงห้ามมาทางช่องสนทนาเฉพาะเพื่อนสนิท

ชายผู้ประกาศนามว่า เบน ไรอัน รับฟังคำพูดของดาบผ่าสวรรค์ด้วยที่ทำสั่นอกสั่นใจ จนเมื่อดาบผ่าสวรรค์หยุดพูด เขาก็ยังมีที่ทำสงสัยมองไปยังใบหน้าของดาบผ่าสวรรค์เหมือนกับว่าต้องการให้พูดต่อไป แต่เมื่อเห็นว่าดาบผ่าสวรรค์และเหล่าสหายไม่มีที่ทำที่จะพูดต่อ ชายในชุดดำก็ยิ้มราวกับพอใจในคำอธิบายของดาบผ่าสวรรค์

“ถ้าเช่นนั้นผมขอเสียมารยาทติดต่อไปยังหน่วยเหนือเพื่อรายงานเรื่องนี้ก่อนนะครับ” เบน ไรอัน ใช้มือแตะไปยังกำไลผู้เล่น ในขณะที่ตัวเขาก็หันหลังให้กับพวกซอนพาด้วยที่ทำที่เป็นธรรมชาติ

เพียงแค่ชั่วขณะ เบน ไรอัน ก็หันหน้ากลับมาใบหน้ามีรอยยิ้มเหมือนต้องการแสดงความยินดีกับพวกซอนพา “เรียบร้อยครับ ทุกอย่างไม่มีข้อขัดข้อง ทางเบื่องบนอนุญาตแล้วครับ ถ้าเช่นนั้นเพื่อไม่ให้ทุกท่านเสียเวลาอันมีค่า ผมขออนุญาตนำทางทุกท่านไปยังทางเข้าเลยนะครับ” เขาผายมือไปในที่ทำเชื้อเชิญให้กับพวกซอนพา

“ทางผมต้องขอขอบคุณในความช่วยเหลือของคุณไรอันครับ ขอรบกวนด้วยนะครับ” ซอนพารีบพูดขอบคุณตามมารยาทก่อนพยักหน้าให้กับพวกเพื่อนๆ ให้เดินตามหลังชายในชุดดำที่กำลังเดินนำทางอยู่เบื้องหน้า

“ซอนพา ข้ารู้สึกแหม่งๆ ะ ทำไมเรื่องมันเหมือนบังเอิญแล้วก็จิตใจขนาดนี้วะ เหมือนรู้ว่าพวกเราจะต้องเข้าไปในอาณาเขตสงครามเลยมาดักรอพวกเราแบบนี้ แถมไ้ดาบพูดแค่นี้ก็ยอมให้เราเข้าไปแล้ว” พีทมิพูดผ่านช่องสนทนาเฉพาะเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงหวาดระแวง

สาวน้อยอ่อนแอพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของพีทมิ “ใช่ ซอนพา เรื่องนี้มันแปลกๆ นะ พวกเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนๆ นี้เป็นคนของสมาพันธ์กองพลที่สี่จริงหรือเปล่า”

ดวงตาของหัวหน้าสมาพันธ์วิธินักลุ่มมองไปยังแผ่นหลังของชายร่างสูงในชุดดำที่กำลังก้าวเดินนำทางด้วยสายตาครุ่นคิด “ข้าว่าคนๆ นี้เป็นคนของสมาพันธ์กองพลที่สี่ไม่ผิดแน่ เขาน่าจะถูกส่งมาคอยจับตาดูพวกเรา ไม่สิ พวกคุณควิวิมากกว่า พวกเขาคงต้องมองออกแล้วว่าการเข้าไปของลิโป้ต้องมีส่วนเกี่ยวกับพวกเทพอสูรของบัล เพราะขอเพียงดูถึงการมาของลิโป้ที่ปรากฏตัวพร้อมกับพวกเทพอสูรของบัลก็ต้องเฉลียวใจแล้ว มันก็ไม่น่าแปลกใจเลยถ้าพวกเขาจะส่งคนมาคอยเฝ้าดูพวกคุณควิวิ ส่วนเรื่องที่ยอมให้พวกเราเข้าไปในอาณาเขตสงคราม นั้นก็เป็นเพราะต้องการจะคอยจับตาดูพวกเรามากกว่า ระหว่างการที่พวกเราหลบเข้าไปกับการที่พวกเขาอนุญาตให้พวกเราเข้าไปแล้วคอยจับตาดูพวกเรา พวกเขาก็ต้องเลือกอย่างหลังอยู่แล้ว”

“เรียบร้อยครับ กำลังพาพวกเด็กๆ เข้าไปในสนามรบ ขอคำสั่งเพิ่มเติมด้วยครับ” เสียงรายงานดังขึ้นที่ข้างหูของชายวัยกลางคน ผมตัดสั้นสีน้ำตาลแดง ดวงตาคมวาว จมูกนั้นจุ่มลงเล็กน้อยจนทำให้ใบหน้านั้นดูเฉยชาด และดูด้นราวกับเหยี่ยว ชายที่กำลังนั่งอยู่บนอัฒจันทร์วีไอพีชมสงครามก็เพียงยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย

“ให้คนของเรานำทางพวกเขาไปหาลิโป้ ระวังอย่าให้คลาดสายตา ทุกคำพูดทุกการกระทำของเด็กพวกนั้นทั้งหมดต้องอยู่ในรายงาน เลือกเส้นทางที่ปลอดภัยที่สุด ไม่ว่าจะมียะอะไรเกิดขึ้นต้องพาเด็กพวกนี้ไปหาลิโป้ให้ได้ ผมต้องการรู้ว่าคำสั่งที่พวกเขาได้รับมาถ่ายทอดให้ลิโป้คืออะไร” ชายผู้นี้พูดสั่งการด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด

“ไม่นึกว่าจะได้มาพบคุณที่นี่เลยนะครับ หน่วยข่าวกรองอเมริกา มีข่าวอะไรน่าสนใจใหม่ๆ บ้างครับ คุณริมูส” เสียงทักทายจากด้านข้างจากชายอายุประมาณห้าสิบปี รูปร่างสูงใหญ่ค่อนข้างท้วม ทำให้ชายที่กำลังสั่งการถึงกับสะดุ้งเล็กน้อยแต่ก็รีบเก็บอาการอย่างรวดเร็ว

ชายผู้มีนามว่าริมูสยิ้มราวกับพบกับสหายสนิท เขาเอื้อมมือมาสัมผัสทักทาย “ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งครับ ไม่ได้เจอกันนาน คุณจอห์น งานที่เอ็มไอ.หก เป็นอย่างไรบ้างครับ”

ชายร่างท้วมถอนหายใจทำหน้าเหนื่อยหน่าย “ก็เหมือนงานราชการทั่วไปแหละครับ มีแต่งงานเอกสารประจำวัน น่าเบื่อสุดๆ นี่พอดีได้คำเชิญจากทางคุณมาก็เลยขอเข้ามาเปลี่ยนบรรยากาศหน่อย คงไม่ว่ากันนะครับ” เขาพูดพร้อมกับนั่งลงข้างๆ คู่สนทนา

“ว่าแต่เด็กๆ ของคุณนี่ทำงานกันเก่งจริงนะครับ เบ๊บเดียวก็เข้าพรรคพวกกลุ่มเพื่อนของผู้อัญเชิญที่กำลังทำท่าจะเข้าไปในอาณาเขตสงครามได้แล้ว” ชายร่างท้วมพูดลอยๆ ทางช่องติดต่อเฉพาะพวกเขาทั้งสอง

ริมส์หัวเราะเบาๆ แล้วสายตีสระะ “ร่ายกาจจริงๆ คนของผมเพิ่งเข้าถึงตัวเด็กๆ พวกนั้นยังไม่ถึงห้าหาที่ คุณก็รู้แล้ว เอ็มไอ.หก นี่ยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือจริงๆ ”

ชายผู้มาจากหน่วยเอ็มไอ.หกสายตีสระะด้วยที่ทำเหมือนกำลังท้อแท้ “ยอดเยี่ยมอะไรกัน...เดี๋ยวนี้อะไรๆ ก็ลำบาก พวกเราต้องพัฒนาตัวเอง ไม่งั้นไอ้พวกฝ่ายการเมืองมันก็คอยแต่จะหาเรื่องโยยวายว่างานส่วนของพวกเราใช้บะเยอะ พวกมันไม่เคยรู้ว่าไอ้งานแบบของพวกเรานั้นทั้งเสี่ยงตายและอันตรายกว่าพวกแนวหน้าในสงครามเสียอีก”

เซนเด็นและเหล่าไวเวอร์ไรเดอร์กำลังโอบยบินอยู่บนท้องฟ้า หัวใจของเด็กวัยรุ่นผู้อยากพิสูจน์ตัวเองเต้นถี่เร็วเมื่อรู้ว่าเวลาที่เขารอคอยได้มาถึงแล้ว เมื่อมีคำสั่งให้หน่วยไวเวอร์ไรเดอร์ของสมาพันธ์โอดิซียุส ผสานกำลังกับกริฟฟอนไรเดอร์ที่เพิ่งเข้ามาเสริมกำลังของสมาพันธ์กองพลที่สี่ เพื่อออกบินค้นหากับดักที่ฝ่ายอเล็กซานเดอร์สร้างไว้ด้านเหนือน้ำ

“พบเป้าหมายแล้ว ด้านล่างพิคัตที่...” เสียงจากหนึ่งในเหล่าไวเวอร์ไรเดอร์ที่บินกระจายออกเพื่อค้นหาเป้าหมายดังขึ้น

“ทุกหน่วย เข้าโจมตีเป้าหมาย ทำลายอย่าให้เหลือ” เสียงจากผู้บัญชาการหน่วยรบตั้งขึ้นที่ข้างหูของนักรบทั้งฝูงบิน

“ท่านลิโป้ พวกเราพบเป้าหมายที่สงสัยแล้ว กองกำลังทางอากาศกำลังจัดกระบวนทัพเข้าโจมตีครับ” นายทหารม้ารีบเข้ามารายงานให้กับยอด

ขุนพลที่กำลังมองไปยังอีกฟากหนึ่งของลำน้ำอยู่

รอยยิ้มดูดนักรบที่ริมฝีปากของยอดขุนพล ดวงตาทั้งคู่ลูกวาว จนนายทหารม้าที่กำลังรายงานรู้สึกเกรงในพลังอำนาจ จนต้องถอยหลังไป โดยไม่รู้สึกรู้ส “ดูท่าว่าอเล็กซานเดอร์จะเปลี่ยนแผนกลางสงครามแล้ว ประเสริฐนัก...” ลิโป้คำรามเมื่อมองเห็นร่างหนึ่งกำลังเดินออกมาจากชายป่า บนอีกฝั่งหนึ่งของลำน้ำ

ร่างของยอดนักรบในชุดเกราะแบบกรีก ยืนอยู่ริมน้ำด้วยท่าสง่างาม ราวกับรูปปั้นของประติมากรฝีมือเอก ดวงตาเพียงจับจ้องมายังยอดขุนพล แห่งยุคสามก๊กที่นั่งบนหลังม้าในอีกฝั่งหนึ่งของลำน้ำ ริมฝีปากมีรอยยิ้ม อย่างหยิ่งทรนงเหมือนมิได้เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา

บทที่หนึ่งร้อยสามสิบสอง

เวที

ยอดขุนพลแห่งสามก๊กมองไปยังร่างของนักรบในชุดเกราะแบบโรมันที่ยืนตระหง่านอยู่อีกฝั่งหนึ่งของลำน้ำด้วยสายตาดุดัน แต่ตัวเขาเองนั้นยังคงรักษาที่ท่าสงบนิ่งอยู่

“ท่านลิโป้ คัศтруที่มาเพียงลำพังนั่นคือ...ใช่หนึ่งในขุนพลของอเล็กซานเดอร์หรือเปล่าครับ” หัวหน้าเหล่าทหารม้ากระซิบถาม เมื่อรู้สึกถึงสมาธิของลิโป้เหมือนตั้งเป้าไปที่บุรุษผู้ยืนตามลำพัง มีบางอย่างทำให้เขารู้สึกทันทีว่านักรบผู้ยืนอยู่อีกฝั่งของลำน้ำนั้นมีใช้นักรบธรรมดา

“ขุนพลที่แข็งแกร่งที่สุดของอเล็กซานเดอร์ นักรบผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุคสมัยของมัน อคิลลีสแห่งเมอร์มิดอน” ยอดขุนพลแห่งยุคสามก๊กเอ่ยนามของนักรบที่เก่งกาจที่สุดในตำนานอีเลียด ดวงตาทั้งคู่เหมือนจะเขม่นมองทุกรายละเอียดของคัศтруที่น่าจะแข็งแกร่งที่สุดในสงครามครั้งนี้

“อคิลลีส...” หัวหน้าหน่วยทหารม้าอุทานอย่างลึมตัว “ท่านลิโป้ จุดอ่อนของอคิลลีสคือข้อเท้า...” เขารีบพูดถึงข้อมูลที่พวกเขาได้จากการศึกษาก่อนเริ่มภารกิจ แต่ก็ต้องหยุดพูดเมื่อยอดขุนพลบนหลังม้ายกมือขึ้นทำท่าให้หยุดรายงาน

“เรื่องที่เจ้าจะพูด ข้าทราบหมดแล้ว ถ้าหากข้าตั้งใจจะโจมตีแต่จุดอ่อนของมัน ผู้ที่ตายคือข้า มิใช่มัน” ลิโป้แค้นเสียง